

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Pe pošti prejemnik velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemnik velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Štrednino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 30.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrata: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, ne frankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredne nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 260.

V Ljubljani, v sredo 12. novembra 1890.

Letnik XVIII.

Deželni zbor kranjski.

(Deveta seja, dne 11. novembra.)

(Dalje.)

Za njim utemeljuje poslanec Svetec svoj predlog glede ustanovitve višjega deželnega sodišča in pravne akademije v Ljubljani. Govor je razpravljal politične razmere v slovenskih pokrajinah in zadržke ravnopravnosti, zato ga objavimo po stenografičnem zapisniku v celoti. Omenjal je pa tudi razvitka slovenskega jezika, ki se lepo razvija in ki je od časov Marije Terezije do današnjega dne tako napredoval, da se more v primeri z istodobnim razvitkom nemškega jezika klasičen imenovati. Konečno se obrača proti denunciacijam, ki jih je bila viden „N. Fr. Presse“ napisala proti Slovencem in pravi, da bi pisalca, če bi ga poznal, presil, naj pové, kako bi se dalo tako južno-slovansko kraljestvo napraviti brez Avstrije. Gotovo ne bi mogel odgovoriti, če bi mu tudi ušesa navil. Zveza južno-slovenskih dežel bi se pa s privoljenjem Avstrije dala napraviti, in gotovo na korist Avstrije. Očitajo nam rusizem; ali Peterburg in Moskva sta daleč, pač pa je blizu Berlin in od ondot veje v najnovejšem času Avstriji nevaren duh. Slovenci in Čehi naj se ponemčijo, Cislajtanija naj postane nemška. Ali pa mislite, da bo potem še kaj prostora za Avstrijo? (Dobro!) Če bi se ponovilo leto 1848 in bi na Ogrskem vstal drugi Košut, na Dunaji pa kak privrženec velike Nemčije, bi bilo finis Austriæ — konec naše preslavne Avstrije. Torej se je treba z vso močjo ustavljati ponemčevanju našega naroda in Avstrija nam bo za to enkrat hvaležna. To namerava njegov predlog, zato ga priporoča v izročitev upravnemu odseku. (Dobro, dobro!)

Svetec in Pfeiferjev predlog se v pretresanju in poročanju izročita upravnemu odseku.

Baron Švegelj potem poroča o proračunu muzejskega zaklada za l. 1891. in o prošnji prepa-

ratorja Ferdinanda Schulza za zvišanje plače. Ta prošnja se usliši samo v tem smislu, da definitivna plača ostane kakor sedaj in se prosilcu dovoli samo povikšanje osebne doklade za 150 gld. Povikša se razven tega še potrebščina za nekatere druge reči, kakor za vredbo obrtne razstave, za vredbo herbarija itd., tako, da iznaša vsa potrebščina 6129 gld., pokritje pa 1222 gld. in bo moral dodati deželni zaklad 5351 gld. Ta proračun se potrdi brez ugovora. Sprejme se pa tudi še naslednja resolucija:

„Deželni zbor obžaluje, da dozdaj še niso bili izvršeni sklepi z dne 29. oktobra l. l. glede vredbe in vodstva deželnega muzeja. Ker je pa potreba te vredbe čedalje očitnejša in nujnejša, se deželnemu odboru naroča, pripravljati primerno reorganizacijo zlasti glede muzealnega vodstva in primerno ukreniti ter prihodnjemu dež. zboru predložiti dotične nasvete s potrebnim službenim navodilom.“

Dr. Tavčar graja, da ni slovenske knjige, kakoršna je nemška Dežmanova knjiga „Der Führer durch das Landesmuseum“, ki je gotovo enako živo potrebna, kakor nemška. Zato naj se taka knjiga sestavi, ali posloveni omenjena knjiga Dežmanova, pri kateri naj se le gleda na pravilno sestavo, da ne pridejo v njo napake, kakoršne se na pr. nahajajo v letnem poročilu, kjer stoji, da je nekdo muzeju podaril kepo govejih l a s. Torej predlaga naslednjo resolucijo:

„Deželnemu odboru se naroča, da mu je prekrbeti, da se Dežmanova knjiga „Der Führer durch das Landesmuseum“ ali na slovenski jezik preloži, ali pa da se izda izvirna slovenska knjiga jednakega obsega.“

Tudi ta resolucija obvelja.

Baron Švegelj poroča nadalje o zgradbi deželnega gledališča ter v imenu finančnega odseka priporoča naslednje predloge:

1. Po deloma izpremenjenih sklepih deželnega zbora z dne 22. oktobra 1888. in 20. nov. 1889. l. se pooblašča deželni odbor, da sme v pokritje pri-

manjkljaja pri stavbinskem gledališčnem zakladu potrebnega posojila v znesku 100.000 gld. — če se ne bi mogla dobiti nižja obrestna mera — dovoliti obrestno mero 4 1/2 % in da izposluje za ta sklep Najvišje potrdilo.

2. Istotako se dodatno potrdi za stavbeni prostor deželnega gledališča za 35.000 gld. kupljena, na Tržaški cesti ležeča vila hš. št. 104 r. 108 v Sp. Šiški, stavbinska parcela št. 536/3 in vrtna parcela št. 536/2.

3. Na podlagi nadaljnih, v finančnem odseku ustno podanih poročil deželnega odbora se dovoljuje več nego je bilo dovoljeno po sklepih deželnega zbora z dne 22. oktobra 1888. in 20. nov. 1889. l. za pokritje potrebnih stroškov pri zgradbi deželnega gledališča naslednji izredni kredit:

a) Za napravo vodovoda	1000 gld.
b) Za dražje stebrovje v vestibulu iz beneškega marmorja	200 „
c) Za različna stavbena izboljševanja, katere je zaukazala c. kr. deželna vlada z ozirom na kuritev, podstrešne stopnjice in blagajnico	3000 „
d) Kot nadomestilo za diferenco, ker so troški za konstrukcije iz železa višji, nego se je proračunalo	2500 „
e) Za vložitev mostičev in delavske galerije na odru iz železa namesto iz lesa	2500 „
f) Za dopolnilo potrebne oprave odra in za avtomat	2500 „

Skupno . 11.700 gld.,

kateri naj se vštejejo v proračun gledališkega zaklada ter se kot predplača iz deželnega zaklada pokrijejo.

4. Razven tega se spozna za potrebno, da deželni zbor dovoli za umetniško izvršitev gledališkega poslopja še 6300 gld.

LISTEK.

Radinje.

Zgodovinska povest Jana Podhajského. — Poslov. V. Z.

(Dalje.)

Godilo se je sedaj ošabni deklici tako, kakor je drugim delala: trpela je, kakor so drugi trpeli radi nje. Čem hladnejši je bil proti njej Bořek, tem bolj se je vžigal v njenih prsih ogenj ljubezni do njega. Plakala je toge, srda, v obupnosti. Že ne more prenašati tega trpljenja; da bi se ga rešila, zataji ves svoj ponos in se poniža na vso moč.

In storila je tako.

Dobila je nekoč Bořka, ko je bil sam v veliki grajski dvorani, stopila nenadoma noter in se začela pogovarjati o vsakdanjih stvareh. Kakor bi mladenič vedel, da se kuje proti njemu zarota, hotel je takoj od začetka oditi in se je priklonil gospodičini Lavrenciji. Ali ta ga je zadržala, da je moral ostati pri njej.

Naglo je menjavala Lavrencija pogovor, da bi se bližala vedno bolj svojemu predmetu. Najedenkrat je začela:

„Gospod vitez z Ledkova, čudim se tebi, da se tako lep mladenič še sedaj nisi ogledal po krasotici, ka-

tero bi osrečeval svojo ljubeznijo, in bi tebe zato blažila njena ljubezen. Ali je morda že tvoje oko obtičalo na kaki deklici? Morda že veže nevidna vez tvoje srce na dekličino srce?“

Gospod vitez z Ledkova je zarudel, kakor dekle, ko ji kdo prvokrat omeni o ljubezni; in ne vedé kaj odgovoriti, zmajal je z glavo. Lagal je.

„Torej mora biti težko, gospod, obiskovati viteške gradove in iskati deklice in njene ljubezni. Sedanji boji gotovo niso prikladni za take obiske. Ali, gospod, nekaj mi je prišlo v misel. Ti si svoboden, — tudi jaz nimam zveze z nikomur. — Glej, tu je moja roka; usoda naju je privedla skupaj, usoda naju je izbrala, hoče naju tudi združiti. No, podajva se tej usodi, bodiva mož in žena!“

Dekličin obraz je zarudel, oko se ji je zasvetilo in glava ji je stala po konci, čelo se ji je bliskalo, ko mu je podajala desnico.

Ali on ni segel v isto.

Tu se je spreobrnila dekletova ljubezen do Bořka v silno sovraštvo. Tako se je ponižala proti njemu, da mu je usiljevala svojo ljubezen, proseč ga njegove ljubezni. Hči gosposkega rodu, sestra bogatega gospoda iz Švamberka se je ponižala pred revnim grajščakom in on jo je zavrzel!

Silna bolest ji je stiskala srce in glasno je plakala.

Bořek je odšel iz dvorane.

V tem je vstopil gospod Bohuslav in videč sestro topiti se v solzah pristopil k nji in jo vprašal sočutno:

„Kaj se ti je zgodilo, Lavrencija? Kdo se ti je približal?“

„Ah, kako to razžaljenje!“ zasiknila je Lavrencija. „Pomisli le, ta tvoj sluga se je drznil razžaliti tvojo sestro!“

„No, s čim te je razžalil?“

„Ah, razodel mi je svojo ljubezen in me prosil, da bi uslišala njegovo nerazumno, smelo prošnjo s svojo ljubeznijo.“

Gospod Bohuslav se je zasmejal, ko je slišal tako sestro govoriti in jo začel tolažiti: „Nad tem se ti ni treba žalostiti. Odpusti neizkušenemu mladeniču, da se je predrznil storiti ta korak, preslepljen od tvoje krasote. Radi njegove ljubezni se ti ni treba sramovati, naj bi bil tudi revež. Odpusti mu in pozabi ga, če mu ne moreš uslišati prošnje!“

Lavrencija je sovražila vedno bolj Bořka, ščuvala vedno brata proti njemu tako, da je postal konečno gospod Bohuslav proti njemu vedno hladnejši in ga ni imel več za svojega prijatelja. Ali z vsem tem ni mogla prevzetna deklica ukrotiti svojega srca in mu zapovedati, da bi pozabilo na Bořka.

5. Deželnemu odboru se nalaga, da oskrbi v pokritje teh sub 4 in 5 v skupnem znesku 18.000 gl. odločenih izrednih stroškov pri ljubljanski mestni občini že določeni nadaljni znesek 7500 gl. in da poprosi tudi kranjsko hranilnico za podporo v ta namen.

6. Nadalje se nalaga deželnemu odboru, delati pri visoki vladi odločno na to, da dobi zakon, sklenjen v deželnem zboru dne 22. januarja 1886 l., vsled katerega se izpremené meje v političnem okraji ljubljanskem ležeče občine Spodnja Šiška in mesta Ljubljane, Najvišje potrdilo.

7. Poročilo deželnega odbora z dne 11. oktobra t. l., priloga 33, se jemlje na znanje.

(Konec sledi.)

Solska debata v koroškem deželnem zboru.

Dne 10. novembra v 15. seji so obravnavali v koroškem deželnem zboru o proračunu deželnega šolskega zaklada za l. 1891. Pri tej razpravi se je oglasil poslanec Einspieler ter je omenjal, da je deželni predsednik lansko leto obljubil, da bo deželne zadeve tudi nasproti Slovincem oskrbovati strogo objektivno nepristransko; ne dvomim sicer, pravi prilično govornik, da ima g. deželni predsednik najboljše namene, vendar obžalujem, da se ti nameni niso izvrševali, kakor to zahteva zakon. Kako je mogoče razširjati omiko, ako se otroci poučujejo v nerazumljivem jim jeziku, katerega se imajo še-le učiti? Utravistične šole slovensko-nemške imajo jedini namen, da vbijajo otrokom nemščino v glavo; na vzgojo pa se prav nič ne ozira. Vzgojevalnih šol Slovinci na Koroškem do sedaj nimajo nobenih. Treba je torej bistvenih sprememb, da se namen šole doseže v materinem jeziku. Čul sem sicer, da je deželni šolski svet vsled ukaza ministrskega določil, da se slovenščina poučuje štiri ure na teden. Toda s tem se namen nikoli ne izpolni, ker poleg tega je potrebna versko-narodna vzgoja.

Res je, kar pravijo, da je Slovincem na Koroškem koristno, ako znajo nemški, toda ako to velja, reči moramo, da je tudi za koroške Nemce dobro, ako znajo slovenski, in tedaj bi tudi mi smeli zahtevati, da se na nemškem Koroškem uvede slovenščina kot učni predmet v šole. Tudi iz pedagoških ozirov je treba zahtevati, da se slovenski otroci šolajo na podlagi materinega jezika. Kar sem govoril, govoril sem v imenu in po naročilu svojih volilcev, ki so v tem oziru z menoj v popolnem soglasju; vém sicer, da ne bom dosegel ugodnega vspeha, a vkljub temu mi je izpolnjevati sveto svojo dolžnost. — K sklepu Einspieler v prosepah šole in miru v deželi priporoča, naj bi se deželni šolski svet razdelil v slovenski in nemški oddelek.

Za njim je govoril poslanec Plawetz ter ponavljal že stokrat pogrete fraze, da so koroški Slovinci, vzlasti kmetje zadovoljni s sedanjimi šolskimi razmerami, da se sami želé učiti nemškega jezika; tudi on je za to, da se krščanski nauk poučuje v šoli, vendar ga ne kaže vpeljati po več ur na teden,

Od tega trenutka ni veselila Božka nobena stvar na Krasikovu in najraje bi odšel proč — daleč. Ali kam? Ah, ko bi smel poslušati željo svojega srca, hitel, letel bi tje na osamel grad v gozdu nad Uslavo, tje, kjer je navzoč tolikokrat s svojim duhom.

Slednjič se je rešil vezij na Krasikovu. Seveda se ni nadejal, da zapusti grad in službo gospoda iz Švamberka iz vzroka, iz katerega ga je res zapustil.

Misel za misljo mu je bežala od glave k srcu in zopet od tod. Niti ozrl se ni okrog, kje je prav za prav; niti ni opazil, da je konj začel leteti na vso moč. Božek je bil pravi, smel jezdec, da se je obdržal tudi pri najhitrejši ježi trdno v stremenih, če prav se ni držal za uzdo.

Slednjič se je probudil iz težkih sanj, vzdignil glavo in tu je zagledal pred seboj v daljini ponosne Radinje. Kako je bil vesel!

„Tje me torej neseš, moj vranec? Tudi tebi se toži po mestu, kjer si letal prost in vesel, kakor igrajoče se žrebe. No le pojdi tje, gotovo te ne izženó iz hleva, kjer si stal; gotovo me ne odpodé od kraja, kjer je tekla moja zibelka.“

Zopet se je zamislil mladenič, a njegov vranec je letel v velikih skokih po trdi snežni planjavi na Radinje, ki so se prikazvale vedno jasneje.

(Dalje sledi.)

ker se s tem omeji nauk v družih važnih predmetih. (!!) V svojem govoru udriha vzlasti po slovenskih duhovnikih na Koroškem, kako vzlasti v šoli zanemarjajo svoje dolžnosti.

Poslanec Abuja, slovenski renegat, odreka Einspielerju pravico govoriti v imenu koroških Slovincov, zakaj tudi on zastopa slovenske kmete in znano mu je, da so popolno zadovoljni s sedanjo šolo. Poslanec Einspieler in njegova stranka hoče s frazo versko-narodna šola dobiti pri šolstvu oblast v svoje roke, kar pa upa, da se jim ne bo posrečilo. Sploh se mu pa čudno zdi, da se predstavlja v zbornici poslanec Einspieler kot apostola miru, da-si je njegovo politično delovanje temu popolno nasprotno. — Tudi dr. Uhl, znani prijatelj (!) koroških slovenskih katehetov, je porabil to priliko ter hvalisal nemško-liberalne učitelje, kako vestno da izvršujejo svojo službo, zabavljaj pa je na duhovnike, kateri po njegovem mnenju ne spolnujejo svojih dolžnosti.

Poslanec Einspieler zopet poprosi za besedo ter v daljši razpravi odgovarja poslancu Plawtzu, ki je rekel, ko bi imeli slovenske učitelje, bi jih radi nastavljali mej Slovinci, da je mnogo rojenih Slovincov mej učitelji, katerih pa deželni šolski svet ne nastavlja na slovenskem Koroškem, ampak jih pošilja mej trde Nemce. Ker so Einspielerju nasprotniki očitali, da on s svojo stranko kalí mir v deželi, zavrača jih izvrstno ter pravi, da po njegovi misli oni kalijo deželni mir, kateri so prisegli pri nastopu svojega urada, da bodo vestno izvrševali obstoječe zakone, pa tega ne spolnujejo. Na to pojasnjuje, kako se godi šoli v Št. Jakobu, kjer se je občina izrekla za slovensko šolo. Prisilili so namreč občino, da si mora zidati veliko šolsko poslopje za večrazredno šolo, a sedaj nimajo nikoli toliko učiteljev, kolikor je razredov in večjidel nastavljajo ondi take učitelje, ki so drugod prestavljeni iz službenih ozirov. Kako da se vera in npravnost gojita v nemško-liberalnih šolah, je najboljši dokaz to, da ima n. pr. neka šola kar v gostilnici svojo šolsko sobo.

Poslanec Muri, jedini slovenski tovariš Einspielerjev v deželnem zboru, omenja, da sicer res želé koroški Slovinci, da se učé nemščine, vendar zahtevajo, da se to godi na podlagi materinega učnega jezika. Na Jezeru imajo tako šolo, katera prav izvrstno napreduje. Tej opravičeni želji Slovincov treba je ustreči, zakaj sedaj moramo žalibog reči, da naša mladina raste brez kakega pouka. To ni le krivično, to je barbarsko. Otroci se sicer učé brati in pisati, vendar kaj da berejo ali pišejo, tega nič ne razumejo, tako mučenje otrok je pač le pri barbarih mogoče.

Ta šolska razprava pač ne potrebuje nobenega pojasnila, ter je značilna priča, kako da se Slovincu godi pod konservativno (!) vlado Tasffejevo, katero so do zdaj tako verno podpirali tudi slovenski državni poslanci. — Zdi se nam, kakor bi čuli glas vtapljajočih nesrečnikov, ki kličejo na pomagaj, vedno redkeje in slabeje. Hiteti torej treba odločno in z vsemi silami na pomoč zapuščeni in teptani slovenski raji na Koroškem.

Politični pregled.

V Ljubljani, 12. novembra.

Notranje dežele.

O avstrijskem cesarju so zadnje dni raznesli nekateri časniki glas, da je nekaj obolel. To pa je, hvala Bogu, neresnično; nastala pa je ta govorica vsled tega, ker je cesar brzojavno poklical dvornega svétnika in zdravnika dr. Widerhoferja, da bi nemudoma prišel k zboleli nadvojvodinji Valeriji.

Veliki Dunaj in židovski spekulanti. Razprave o velikem Dunaju se vrše z neko naglico, katere bi ne bilo mogoče umeti, ko bi se ne vedelo, komu da bode združenje Dunaja z okraji na korist. Židovski spekulanti že težko pričakujejo te prilike, ker se bode zopet dalo kaj zdatnega zaslužiti. V ta namen se že snuje pet stavbenih društev na akcije, poleg teh gledališko društvo za zidanje gledališč. Neko francosko društvo hoče dobiti dovoljenje za zgradbo železnice po mestu, sevéda z avstrijskim državnim poročnikom, kajti Francozi hočejo le varno in gotovo delati. — Vseh teh namenov bi ne mogli izvršiti, ako bi se združenje Dunaja s predkraji tako ne izvršilo, kakor se sedaj namerava. Zato tolik srd židovskih listov proti združenim kristijanom, kateri jim hočejo zмести račun; zato hočejo s posebnimi strogimi določili preglasnim krščanskim poslancem zamašiti usta, da bode stvar tem prej gotova.

Vnanje države.

Italija. Četudi si je Crispi mnogo prizadejal, da bi zabranil kongres katolikov v Lodiji, se je vendar-le vršil in vdeležilo se ga je do tisoč vrlih mož. Kongresu samemu je došlo mnogo čestitek, katere so mu poslali škofje in kardinali. Lodijski škof msgr. Rota je govoril pri otvorjenji kongresa. V govoru je razpravljaj, da morajo ostati katoliki v tesni zvezi s papežem, v imenu, v veri in pod zastavo Kristusovo zavračati združenje s sovražniki sv. cerkve. Za njim je govoril odvetnik Paganuzzi, predsednik katoliških kongresov v Italiji. Ta je predlagal, da bi se katoliški kongresi vršili vsako leto. Ta predlog so navzoči enoglasno sprejeli. Temu kongresu je pisal tudi papež, in sicer mej drugim to-le: „V resnici nas veseli, ko vidimo, da ni Vaša skrb obrnena le v to, gojiti pobožnost vernikov, temveč tudi na to, da se vzgaja mladina v pravem verskem duhu ter da podpirate one kroge, kateri si služijo kruha z rokami; zato ni Vaše delovanje koristno le sv. cerkvi, marveč tudi človeški družbi sploh.“ To pismo sklepa z apostolskim blagoslovom, katerega je podelil papež imenovanemu shodu. Na to je zopet Paganuzzi začel govoriti. Z navdušenimi, jednatimi besedami zahteva, da naj se misli in deluje s papežem. Italijansko ljudstvo ima pravico razpravljati rimsko vprašanje, in sicer ne le zasebno, marveč tudi javno, ker to vprašanje vse zadeva. To vprašanje je pa treba razpravljati v zmislu papeževem. Veliko pohvalo je žel tudi grof Uibani, ki je govoril o socialnem vprašanji. Kot odgovor na papeževo pismo so poslali sv. očetu brzojavko, v kateri zbor naznanja svoje soglasje z zadnjo papeževo okrožnico. Meritorično se je bavil kongres z naslednjimi vprašanji: 1. Krščansko-socialno gospodarstvo: Osnova katoliških delavskih društev; otroško in žensko delo; nedeljski počitek itd. 2. Vzgoja in pouk; pri tem se je govorilo o organizaciji italijanskih katolikov, o slavnosti papeža Leona XIII., o volitvah, o razširjevanji dobrih časnikov, o protisuženjskem delovanji v Italiji itd.

Nemčija. Kakor se poroča zadnje dni iz Berolina, utegne nemški cesar kmalu objaviti cesarski ukaz na prusko državno ministerstvo. Ta ukaz je bil neki izdelan, ko je bil še Bismarek nemški državni kancelar. Vsled tega ukaza se bode morala pruska zgodovina pri šolskem pouku predavati do najnovejšega časa, da učenci uvidijo, kako so pruski kralji vedno skrbeli za stiskano ljudstvo. Pri pouku v verskih resnicah poudarja omenjeni ukaz, da se jih morajo učenci na pamet učiti, in da se mora skrbeti za npravnostno stran pouka. V šolah naj se pobijajo socialno-demokratska načela ter kažejo nauki krivih prerokov v pravi luči. Zaradi tega naj se priučé ljudski učitelji glavnih pravil narodnega gospodarstva v semeniških.

Francija. Iz Pariza se poroča 10. novembra listom: Zbornica je sprejela vse točke proračuna bogočastnega ministerstva. Mej razpravo je poslanec-desničar Etcheverry grajal z ostrimi besedami zatiranje nekaterih duhovnikov z ozirom na njihove dohodke. Minister Fallières je poudarjal, da ima država pravico odtegniti dohodke onim duhovnikom, kateri se kažejo nasprotnike vladi.

Grecija. Dne 10. novembra se je otvorila grška zbornica. Prestolni govor omenja mej drugim prijateljskih razmer, v katerih želi Grecija tudi naprej biti z drugimi državami. Taka politika bode pospeševala razvoj grškega naroda. Ministerska presnova se je izvršila vsled zadnjih volitev. Nova vlada si bode prizadevala, da bo de izboljšala državne finance, da bode mogla država svoje dolžnosti izpolnjevati in ohraniti ravnotežje v proračunu. Vlada se bo resno bavila z organizacijo zistema z ozirom na narodno obrambo. Ta govor je bil sprejet z burno pohvalo.

Belgija. Kakor se poroča iz Bruselja, storila je policija potrebne korake nasproti nameravanim izjavam za splošno volilno pravico. Tudi vojaki bodo pripravljeni poseči med razgrajalce, vendar se ni bati resnih nemirov. — Delavska stranka hoče še jedenkrat izročiti liberalnim, v mestni hiši zbranim bruseljskim poslancem izjavo za splošno volilno pravico, v kateri se tudi od postavodajnih zborov zahteva, da naj storé svojo dolžnost, kakor so delavci svojo storili.

Severna Amerika. Iz Novega Yorka se poroča 8. t. m.: Več anarhistov v Newarku (New-Yersey) si je najelo dvorano, v kateri so hoteli prirediti obletnico v spomin zloglasnih v Chicagu usmrčenih anarhistov. Toda, ko je zvedel lastnik imenovane dvorane, kaj nameravajo rogovileži, ni jim dovolil vstopiti v dvorano. Zato so se zbrali anarhistje zunaj pred poslopjem. Ko je hotel eden izmed njih govoriti, posegel je policijski načelnik vmes ter to zabranil. Toda pri tem ga je eden anarhistov udaril preko glave s tako silo, da ga je omamil. Da ni policija v obilem številu posredovala, prišlo bi bilo še do hujšega.

Izvirni dopisi.

Iz turjaške občine, dne 10. novembra. Gledé dopisa iz naše občine z dne 25. septembra t. l., naj tudi jaz nekoliko povém. Kar se tiče izvolitve častnih občanov, bila je res čudna. Povod k temu je bil največ zaslužni križec, katerega je g. Zupanič

dobil; kajti naš g. župan je nekaterim odbornikom govoril, da naj se podpišejo, da dobi g. Zupančič zaslužni križec, kar pa mislim, da bi ga bil vsejedno dobil.

Ker je pa prišla cela stvar v časnike, treba je bilo za gotovo ravnati. Zatorej je 12. oktobra sklical sejo, ter odbornikom omenil, da naj to, kar so prej podpisali, sedaj tudi z besedo potrdijo.

Odborniki misleč, da bi jim res kdo očital, da niso mož-beseda, so to tudi res potrdili. To je pač malo častno za župana, ki je rodом Slovenec (ali sedaj eika na nemčursko stran), in ki biva čisto med samimi Slovenci, da kaj takega priporoča, posebno kar se tiče g. glavarja, ki se je že večkrat pokazal nasprotnika našemu jeziku in naši narodnosti.

Našemu gosp. županu bi svetovali, da bi rajši mislil na druge, nujnejše reči v naši občini, kakor so n. pr. ceste in pota pri nas. Kdor pride k nam in hodi po naši občini, ne more iti pri najboljši volji mirno, da bi se ne jezil. Na večkratno opominjevanje, da naj se popravi ta ali ona pot, se čisto nič ne ozira. Tako je tudi pri farni cerkvi na Robu razširjeno pokopališče, ki je občinska last, in deloma popravljeno še pred dvema letoma; ali zid še zdaj nima nikake strehe, tako da obeta zopet razpasti, ki je bil s trudom postavljen, ker cerkev je na hribu, kamenje, pesek in voda pa pod hribom.

Z Gorenjskega, 4. novembra. V kratkem bodo na Dovjem volitve novega občinskega odbora in predstojnika. Svetovati je vsem občinskim volilecem, da bi dobro premislili, kake odbornike in kakega srenjskega predstojnika si bodo izvolili. Volijo naj se sploh pošteni in odkritosrčni možje, pa tudi razumni, da bodo kaj umeli o občinskih zadevah, zlasti župan bodi pošten, odkritosrčen in resnoben mož, da bode sam znal kaj brati in pisati, da ne bo toliko nepotrebnih izdatkov pri občini. Hinaivec, priliznjencev in lakomnežev pa nikar ne volite v občinski zastop. Marsikaj trba še vrediti v občinskih rečeh in modro gospodariti. Dosi je izglede drugih občin, katere imajo dokaj manj dohodkov, kakor jih ima dovška občina in vkljub temu imajo malo, ali celo nič naklad, med tem, ko tu vedno primanjkuje, da je velike občinske naklade plačevati, ko je tako čez glavo drugih davkov.

Toraj, občani! premislite dobro, da boste le poštene može volili v odbor. Pozor ob volitvi! Volite može, ki bodo razumno branili vaše koristi in naše pravice.

Z Dunaja, dné 9. novembra. († Baron Vogelsang. — Shod katoliško-političnega društva Leopoldstadt.) Dné 28. oktobra zvečer je barona Vogelsanga podrl neki voz in ga dlje časa vlekel za seboj; na ranah in bolečinah, ki jih je tedaj dobil, umrl je danes zjutraj baron Vogelsang, — prvi krščanski socijolog v Avstriji. Največje zasluge za probujo krščansko-socijalnega gibanja ima pokojni baron, ki je s svojim delovanjem zatvoril široko cesto povsod prodirajočemu, pogubonosnemu socijalizmu. V tem smislu sodeloval je nad petnajst let pri „Vaterland“ u, v ta namen je izdajal izvrstni strokovni list „Monatschrift für christliche Socialreform“, iz katerega so zajemali sedanji krščanski socijologi avstrijski svoje vednosti in svoja načela, po katerih je v resnici pomagati propadajočim delavnim stanovom. Njegova zasluga je v mnogem, da je Avstrija v svojem zakonodajstvu prehitela druge države na socijalnem polju, in to njegovo zaslugo je poudarjal princ Alojzij Lichtenstein na katoliškem shodu dunajskem, ko je pri banketu napival prvoboritelju za krščansko-socijalno preosnovo, baronu Vogelsangu. — Rojen je bil pokojnik leta 1818, torej je dosegel lepo starost; a vkljub visokim letom je vedno še neumorno nadaljeval svoje strokovno-vednostne razprave.

Umrl je vrli mož, a delo njegovo je ostalo; okrog njega kakor okoli očeta se je zbralo v zadnjem desetletju mnogo mladih, nadarjenih, značajnih krščanskih mož, ki so se oklenili načel pokojnikovih za krščansko-socijalno preosnovo; ti bodo sedaj in že nadaljujejo krepko pričeto delo, in v tem oviru ostane baron Vogelsang krščanskim socijalistom nepozaben.

Znano je morda še, kako slovesno so združeni kristijani dné 10. decembra leta 1888 slavili njegovo sedemdesetletnico ter mu izročili udanostno adresno z desetisoč podpisi vernih njegovih častilcev. Pokojnik je bil častni vitez malteškega reda, nosil je komandérni križ reda Gregorijevega in častni križec „pro Ecclesia et Pontifice“.

Pokojnik, v svojem zasebnem življenji vsikdar veren in delaven katoličan, v javnem življenji boreč se za jedino prava in rešilna krščanska načela, naj počiva v miru, ter naj s svojimi prošnjami pri Bogu vzbudi prav mnogo sebi enakih pravih prijateljev trpečega ljudstva.

Dné 30. oktobra imelo je katoliško politično društvo Leopoldstadt posebno lep večer; osnoval se je ta večer poseben odsek vernih dunajskih gospej, ki bodo po skupnem načrtu delovale na polju dejansko-krščanskega socijalizma. Na tem shodu je govoril tudi prof. dr. Gratl ter podal žalostno sliko sedanjega društvenega življenja. Dovolite, da Vam podam nekaj odlomkov iz njegovega res prekrasnega govora. Rekel je med drugim: „Z veseljem pozdravljam novoosnovani odsek dunajskih dam, ki se hočejo posvetiti človekoljubnemu delu. Prav tako in potrebno. Zakaj ako mi može v boju pademo, smemo še vedno reči: „Vse smo izgubili, a časti svoje nismo izgubili.“ To pa ne velja tudi o ženskah; zakaj pri mnogih moramo žalostno priznati, posrečilo se je sovražniku, da je zatrl ali vsaj omajal nežno-rahlo častno čutilo. Ali ni res tako? Ali niso naša gledališča, ki bi morala biti zavetišča omike in lepe nramnosti, prave razbojniške jame, kjer se v blato tepta krščanska nramnost in v nebesa povzdiguje gola pregreha? Roko na srce, gospôda! Ali ne bi vsak krščanski oče človeka, ki bi vpričo njegove žene ali mladih hčerk tako govoril in taka načela zagovarjal, kakor se to ne le govori, marveč tudi kaže v naših gledališčih, ali ne bi, pravim, tacega nesramnega predraneža zgrabil za vrat in ga vrgel iz svoje hiše? In v gledališču se ta podlost hvali in se ji gromovito ploska. In ali ne sika ista kača vsak dan iz naših židovsko-liberalnih listov, vzlasti podlistkov, — in kje so može, ki bi se dvignili proti takemu brezvestnemu početju?

Brez vspeha se bomo trudili zboljšati naše propadle narodno-gospodarske razmere, ako se ne bomo izkopali iz moralnega propada. Hoté ali nehoté bomo sužnji židovskega orjaka, ki pleše okoli zlatega teleta. Toda, gospôda, vprašajmo se: Ali samo židje ploskajo pogledališčnih nesramnim predstavam? Ali si samo židje nabirajo strupa iz brezbožnih listov? Ali ni takih tudi mnogo katolikov? In uprav s tem si pletejo bič, s katerim jih mučijo njih židovski tlačitelji; a to ni še konec mukam. Z bičem ne bodo zadovoljni naši nasprotniki, kričali nam bodo: „Na križ z njimi!“ Saj že vpijejo: „Združeni kristijani niso domoljubi, niso prijatelji cesarjevi, — na križ z njimi!“

Toda, gospôda, ako hočemo na križ, zbrati se moramo okrog križa, ter ga dvigniti visoko kot zastavo krščanske vere, krščanskega upanja in krščanske ljubezni. Iz naših šol so nam vrgli križ, gospôda; ali bomo pustili, da križ, znamenje našega odrešenja, odtrgajo tudi raz krono našega apostolskega kralja in cesarja? Ako ne, tedaj srbimo, da krščanska načela prešinejo zasebno, družinsko in javno življenje, da prevladajo krščanska resnica, krščansko pravo, krščanska omika, krščanska vednost in umetelnost. Tedaj in le tedaj se rešmo iz težkega nečastnega židovsko-liberalnega jarma!“

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

V Ljubljani dné 11. novembra.

Predseduje mestni župan Grasselli. Navzočih je 23 obč. svetovalec. Verifikatorjema zapisnika imenuje župan obč. svetovalec dr. Majarona in Peterco.

1. Naznanila predsedstva.

1. Župan naznanja, da je od poslednje seje občinski svet zgubil jednega svojega po redu volitve najstarejšega člana, g. H. Ničmana. Umrl je dné 27. oktobra t. l. V imenu obč. sveta izrekel sem njegovi hčeri gospej Jacobi sožalje in skrbel, da se je v imenu občinskega sveta položil venec. Izvoljen 1884. leta, vdeleževal se je sej občinskega sveta in tudi drugih koristnih zavodov. Njegova hči gospa Jacobi zahvalila se je pismeno za izraženo sožalje in za venec.

2. Predsedstvo mestne občine v Pragi zahvalilo se je za sožalje obč. sveta povodom škode napravljene po povodnji in za darilo 500 glđ.

3. Mestna občina v Pragi poslala je II. del statistične knjige o administraciji tamošnje mestne občine.

4. Sladnjič naznanja župan, da izpolneva sklep obč. sveta — se je obrnil do c. kr. poštnega ravnateljstva glede vpeljave dvojezičnih poštnih pe-

čatov v Ljubljani in da je to odgovorilo, opiraje se na določbo trgovskega ministerstva od 6. marca 1882, da se bodo uradni poštni pečati nadomestili polagama z dvojezičnimi, kadar se obrabijo zdaj obstoječi enojezični.

Obč. svetovalec dr. Majaron s tem odgovorom ni zadovoljen, ker bi morali na obrabo starih uradnih pečatov še kacic pet let čakati. Govornik predlaga obrniti se z nujno prošnjo do c. kr. trg. ministerstva, da bi se takoj uvedli dvojezični poštni pečati v Ljubljani.

Predlog soglasno obvelja.

Občinski svetovalec Hribar poudarja, da je dopis c. kr. poštnega ravnateljstva za nas razžaljiv, ter predlaga, da se izreče c. kr. poštnemu ravnateljstvu v Trstu obžalovanje, ker se drzne na tak način pisati mestnemu magistratu.

Mestni župan se ne strinja s predlogom gosp. Hribarja, ker se dopis poštnega ravnateljstva naslanja na ministersko odredbo.

II. O potrjenji kupnih pisem gledé pekovskega posestva poroča in predlaga dr. Tavčar z ozirom na to, da kupne pogodbe ustrezajo našim razmeram, sledeče: „Predloženi kupni pogodbi se v imenu mestne občine kot zastopnice ubožnega zavoda odobrite; mestnemu magistratu pa se naroča, da vsprejme pri podpisu pogodb kupno ceno 3730 glđ. 50 kr. v svoje varstvo, da jo v soglasji pekovskega društva plodonosno naloži, s tem pridobljeno vrednost vinikulira, in potem pazi, da se bodo dohodki uporabljali v društvene namene.“ — Predlog soglasno obvelja.

III. O skontrovanji mestne blagajnice dné 18. junija 1890 poroča občinski svetovalec dr. Staré, ter predlaga z ozirom na to, da se je poslovanje mestne blagajnice tem povodom našlo v redu, da se vzame poročilo na znanje. — Sprejeto.

O računskih zaključkih poroča občinski svetovalec Ravnihar.

Občinski svetovalec Hribar omenja, da mestno gospodarstvo ni bilo nikoli v boljšem stanju, kakor je sedaj. *)

Pri glasovanji obvelja predlog finančnega odseka soglasno. (Dalje sledi.)

*) Čudno, dobri gospodarji ne delajo vedno novih dolgov. Op. poroč.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) podelil je z Najvišjim odlokom z dné 4. t. m. deželnemu šolskemu nadzorniku dr. J. Zindlerju red železne krone tretje vrste.

(V seji občinskega sveta ljubljanskega) dné 11. t. m. je bila na dnevnem redu tudi razprava o ustanovitvi višje dekliške šole. Proti temu predlogu sta govorila mestna odbornika gg. Povše in Prosenc. Vkljub temu, da so že ljubljanske uršulinke z dovoljenjem šolskih oblastev ustanovile tako šolo, vzlasti za Ljubljano, ki pa mesta niti krajcarja ne bo veljala, sprejeli so se predlogi, da se ustanovi višja dekliška šola, ki bo po besedah dr. Tavčarja stala na leto blizu 12.000 glđ. — To je varčno gospodarstvo naših mestnih očetov!! Proti ustanovitvi take drage šole so glasovali gg.: Peterca, Povše, Prosenc in župnik Rozman. O tej seji obširnejše poročamo na drugem mestu.

(Kanonično vmeščen) je bil danes na novo ustanovljeno župnijo St. Vid pri Vipavi č. g. Janez Demšar, dosedanji tamošnji vikar.

(Umrl je) včeraj dopoldne občečislani hišni posestnik gosp. Tomaž Pirnat v 77. letu. Pogreb bo jutri popoldne ob 4. uri. Pokojnik je bil vrli mož, zanesljiv v verskem in narodnem oziru, odbornik katoliške družbe od nje pričetka, in do zadnjega časa delavni ud Vincencijeve konference pri sv. Jakobu. Naj v miru počiva!

(Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaji) vabi uljudno ude in goste k občenemu zboru dné 14. t. m. ob osmih zvečer. Lokal: Hôtel Bauer, I., Singerstrasse 3. Opozarjamo dunajske Slovence, naj se polnoštevilno vdeležé društvenega zbora.

(Pobiranje vžitnine od vina, vinskega in sadnega mošta in mesa.) C. kr. finančno ravnateljstvo daje na znanje, da se bode pobiranje vžitnine od vina, vinskega in sadnega mošta in mesa v davčnih okrajih: škofjeloškem, brdskem, logaškem, mokronoškem, vrhniškem, senožeškem in trebanjskem za leto 1891 in pogojno tudi za leti 1892 in 1893 na javni dražbi po nastopnih določbah v zakup dalo.

Izklicna cena za leto 1891, oziroma za leti 1892 in 1893, znaša za davčni okraj: 1. Škofja Loka 10.000 gld., 2. Brdo 6080 gld., 3. Logatec 14.781 gld., 4. Mokronog 6110 gld., 5. Vrhnika 8200 gld., 6. Senožeče 4000 gld., 7. Trebnje 2700 gld. Drazbena obravnava se bode vršila dné 27. novembra 1890, ob 10. uri dopoldne, pri c. kr. finančnem ravnateljstvu v Ljubljani, in se bode tedaj zakup za vsak zgoraj imenovani davčni okraj posebej izklicaval. Natančnejši pogoji te zakupne obravnave se nahajajo v uradnem delu lista „Laibacher Zeitung“, štev. 255, z dné 6. novembra 1890. — Dalje se bode dalo v zakup tudi pobiranje vžitnine od vina, vinskega in sadnega mošta in od mesa za leto 1891, pogojno za leti 1892 in 1893, v davčnem okraji kamniškem. Izklicna cena znaša za vsako omenjenih treh let 14.780 gld.

(C. in kr. državno vojno ministerstvo) si namerava zagotoviti potrebnih 5600 zimskih plaht (kocov), 8500 letenskih odev in 7100 kavalerijskih konjskih plaht za leto 1891. po kakovosti in velikosti novih vzorcev leta 1889., shranjenih pri monturnih upravnih zavodih, potem splošne konkurencije. Ponudbe morajo najkasneje do 20. novembra 1890. l. do 10 ure dopoldne vložene biti pri vložnem zapisniku državnega vojnega ministerstva. Ponudbeni obrazi so na ogled tudi v pisarni trgovske in obrtniške zbornice v Ljubljani. Dobiti pa jih je tudi po 4 krajcarje tiskovno polo pri kornih (vojaška komanda) intendancah.

(Vročinska bolezen) razsaja prav nevarno v Orlih v župniji rudniški pri Ljubljani. Umrlo je že več ljudi za to boleznijo in ni je skoro hiše, kjer bi ne imeli bolnika.

(K osnovi novih ljudskih šol.) Ker so se zadnja leta večkrat prepirala avtonomna oblastva s političnimi, kje da se morajo graditi nove šole ali prejšnje razširjevati, poslalo je naučno ministerstvo oblastvom ukaz, ki se glasi mej drugim tako-le: „Če se namerava razširiti šola vsled prevelikega števila učencev, treba je to-le pomniti: Ozirati se ne sme na one učence, ki v resnici v šolo hodijo, marveč na število onih učencev, katere veže šolska postava, pa se jih nima kam vsolati.“ Torej se ne sme ozirati na one otroke, kateri prostovoljno in določeno šolsko dōbo v šolo hodijo, kateri so iz družih šolskih okolišev, in ne na one, kateri začnō v šolo hoditi, predno jih veže postava. One učence pa, ki ostanejo brez dovoljenja domā, če tudi jih veže še šolska postava, šteti je vsekako vmes med prave šolarje. Te določbe veljajo tudi pri zgradbi novih šol.

(Avstrija) šteje brez deželno-brambnega ministerstva 30.152 uradnikov in 2562 praktikantov, in vrhu tega še 3705 uradnikov pri državnih železnica. Drugih opraviteljev in slug je 27.807, in 10.755 pri državnih železnica. Če prištejemo k temu še one osebe, ki živē ob pokojnini, potem živī od državnega denarja 85.090 oseb brez vojakov.

(Politika in občinski svet.) „Nov-Jorška zveza“ je postavila v svojem programu naslednje glavne točke za preosnovo mestne uprave: Mestna uprava je službena reč, ne politika. Mestne volitve ne smejo imeti ničesar opraviti z državno in narodno politiko. Mestni uradniki naj bi se volili le z ozirom na njihovo službeno spretnost in osebno neomadeževanost. Mestni uradniki naj bodo nezavisni od političkih strank in društev. „Lepe misli pobožne želje!“ opomni „Milwaukee Herald“.

Telegrami.

Dunaj, 11. novembra. Odsek za Veliki Dunaj je sprejel soglasno stavbinski red, in sicer skoro ravno tako, kakor je vlada predlagala. Cesarski namestnik je opomnil, da se bo začelo reševati vprašanje o mestni železnici, kakor hitro bo sklenen statut za Veliki Dunaj. 2

Salzburg, 11. novembra. Deželni zbor je sklenil, da bode upravljal vseučiliškemu društvu za zgradbo katoliškega vseučilišča podeljenih 10.000 gld. v prihodnje deželni odbor, ne pa več vseučiliščni odbor. Knezoškof je glasoval proti, Lienbacher pa za ta predlog.

Praga, 11. novembra. V spravnī komisiiji je odgovoril cesarski namestnik na Riegrovo vprašanje gledé na razdelitev poslovanja češkega deželnega nadsodišča na podlagi naredbe pravosodnega ministra z dné 3. februarja 1890. l. ter je zavrnil Vašatyja, ki je trdil, da je vlada zakrivila s to

naredbo razdelitev Češke gledé na deželno nadsodišče. Schmeykal in Vašaty sta hotela govoriti, a predsednik ni dovolil. Vašaty je napovedal ugovor. Potem so sprejeli točke 28, 29 in 35 v smislu poročevalčevem. Med razpravo je predsednik Vašatyja večkrat opominjal naj ostane pri stvari. Ker je Vašaty ostal pri svojih zahtevah, dal je predsednik glasovati, ali naj Vašaty še nadalje govori, kar so vsi zanikali, razven Mladočehov.

Brno, 11. novembra. Vsled najvišjega ukaza dovolilo se je 200.000 gld. iz državnega zaklada v pomoč po raznih elementarnih nezgodah prizadetim prebivalcem na Moravskem.

Berolin, 12. novembra. Deželni zbor odprt. Prestolni govor naznanja vrsto postavnih načrtov, mej temi edinstveno dohodnino; položaj državnih financ ne zahteva nobenega povečanja državnih dohodkov, a tudi ne pripušča, da bi se zmanjšali. Nadalje naznanja prestolni govor šolski zakon, razširjenje železniške mreže; razvoj delavskih razmer terja vladno pozornost. Pri prijateljskih razmerah nemške države z vsemi tujimi državami, katere so se v teku tega leta še ukrepile, cesar lahko z zaupanjem pričakuje, da se mir še nadalje vzdrži.

Lisabona, 11. novembra. Položaj je vse-skozi miren. Stranke se razorožujejo. Vlada opaža političski položaj z največjim zaupanjem. Kralj je sprejel generala Abreu-a, da ga zahvali, ker je pomiril duhove.

London, 11. novembra. Danes zjutraj sta trčila pri Tauntonu vkupe tovorni in posebni vlak, na katerem so bili popotniki iz južne Afrike namenjeni v London. Deset oseb je neki mrtvih, osem pa bolj ali manj nevarno poškodovanih.

Patras, 11. novembra. Ruski carjevič je došel iz Trsta in si bode ogledal starine Olimpija in Mikene. Pojutrnjem ga pričakujejo v Atenah.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v bud
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. jut.	730.5	4.4	brezv.	megla	
11 2. u. pop.	729.9	7.4	sl. zap.	del. jasn.	0.00
9. u. zveč.	730.9	1.8	"	megla	

Srednja temperatura 4.5°, za 0.1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

12. novembra.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	88 gld. 75 kr.
Srebrna " 5% " 100 " " 16%	88 " 90 "
5% avstr. zlata renta, davka prosta	107 " 75 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 50 "
Akcije avstr.-ogerske banke	984 " — "
Kreditne akcije	304 " 25 "
London	115 " 60 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	9 " 14 "
Cesarski cekini	5 " 47 "
Nemške marke	56 " 61 1/2 "

Zahvala.

Nezmožni, osebno se zahvaliti vsem onim, kateri so nam izrazili svoje sožalje povodom smrti našega nepozabnega soproga, oziroma brata, gospoda

Pavla Petričič-a,

c. in kr. topničarskega stotnika,

zahvaljujemo se tem potom najsrčneje vsem za došle nam dokaze sočutja, za mnogobrojno vdeležbo pri sprevodu in za prekrasne vence kot zadnji pozdrav preblagemu pokojniku.

(1) Žalujoči sorodniki.

Tuji.

10. novembra.

Pri Matcu: Pfeifer, deželni poslanec, iz Krškega. — Steiner, Hawelka, Stern, Schwarz, Günzl, Fussenegger, Kawan, trgovci, z Dunaja. — Zeschitsch, Schreyer, trgovci, iz Budimpešte. — Aichelter iz Trbiža.

Tužnega srca javljamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem prežalostno vest, da je po neskončni modrosti Vsemogočnega naš preljubljeni soprog, oziroma oče, tast in stari oče, gospod

Tomaž Pirnat,

hišni posestnik,

dné 11. novembra ob 3/4 10. uri dopoldne, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, po dolgi bolezni v 77. letu svoje dōbe, mirno v Gospodu zaspal.

Truplo predrazega pokojnika preneslo se bode dné 13. novembra ob 4. uri popoldne iz hiše št. 8 na sv. Jakoba trgu na mirodvor k sv. Krištofu in položilo v lastni grob.

Sv. maše zadušnice darovale se bodo v mestni župnijski cerkvi pri sv. Jakobu.

V miru počivaj!

V Ljubljani, dné 11. nov. 1890.

Marija Pirnat roj. Demšar, soproga. — Cecilija Kavčnik roj. Pirnat, hči. — Ivan Kavčnik, c. kr. okr. sodišča pristav, zet. — Izabela in Janko Kavčnik, unuka. (1)

Javna zahvala.

Ginenega srca zahvalim velečast. gosp. Jakoba Dolence, župnika na Igu, ki je po mojem ranjkem soprogu, gospodu

Francetu Govekarju,

nadučitelju v Šiški,

poprej pa več let na Igu, preskrbel cerkveno zvonjenje, z lece pokojnega faranom priporočil v pobožno molitev ter se z g. kapelanom vdeležil pogreba v Ljubljani; zahvalim ga, da je brezplačno obhajal zanj osmi dan in da sta se v ta namen brali dve sv. maši po ranjkem. Dobrotljivi Bog obilno povrni gosp. župniku in gosp. kaplanu to delo krščanskega usmiljenja. Ob tej priliki tudi uljudno zahvaljujem vse izanske farane za vence in obilno vdeležitev pri pogrebu. Naj bode raniki vsem prijateljem in znancem priporočen v spomin in iskreno molitev.

V Šiški, dné 10. novembra 1890.

Marija Govekar roj. Minati.

Na prodaj sta po nizki ceni

dva lepa črna konja

po 7 let stara, popolnoma zanesljiva in dobra. Konja sta prav pripravna za kacega g. župnika na deželi. Kje, pové upravnistvo „Slovenca“. (3—2)

100 goldinarjev

se zagotavlja vsakemu, ki boleha na pljučih in se gotovo ne ozdravi s svetovnoznanim **maltoznim pripravkom**. — Kašelj, hripavost, naduha, pljučni katar, sapnikov izmeček itd. preneha že čez nekoliko dni. Na stotine rabilo je to sredstvo z vspehom Maltoza ni tajno sredstvo, marveč se pripravlja iz sladja in koruze. Spričevala od najvišjih avtoritet podajem na ogled. — Cena: 3 steklenice z zabojem 3 gld., 6 steklenic 5 gld., 12 steklenic 9.

Albert Zenkner,

(3-1) izumitelj maltoznih pripravkov v Berolin (26).

Katoliška Tiskarna

priporoča raznovrstne

vizitnice

po nizki ceni.

Razglas!

S privoljenjem visoke c. kr. deželne vlade bode prihodnji **četrtak, to je 13. novembra 1890**

nov somenj v Žužemberku.

Trško predstojništvo v Žužemberku,

dné 9. novembra 1890.

(3—2)